

militære Element har for stor Overvægt. Og det lader ogsaa til, at den højtærede Forsvarsminister er bleven saa overtydnet derom, at han nu er villig til at forhandle om det Punkt, saa at vi ville kunne se, at det bliver de ledende retslærde, der kommer til at danne Overvægten i Appelretten; hvad der ogsaa er nødvendigt, naar vi skulle opnaa en retslig uangribelig og betryggende Dom. Men i den foreslaaede Skikkelse vil jeg, ogsaa af andre Grunde, ikke kunne have rigtig Sympati for Appelinstansen. Den skal bestaa af Generalauditøren, af saa og saa mange Officerer af de og de Grader og af to Højesteretsassessorer. Nu er det saaledes, at alle, som skulle danne Overkrigsretten efter det foreliggende Forslag, have i Forvejen faaet kongelig Udnævnelse, men yderligere forlanges det, at de skulle have kongelig Udnævnelse til denne Krigsret. Det vil altsaa sige, at den Minister, paa hvis Ansvar Kongen handler, den i Øjeblikket til Stede værende Regerings Krigsminister, skal have det i sin Magt at udnævne de vedkommende. Det er mig ikke ganske klart, om det skal være for hvert enkelt Tilfælde, eller om det skal være en bestaaende Ret. Men lad os sige, at det skal være en faststaaende Ret. Saa skulde Ministeren ved kommende Vakancer være i Stand til at vælge mellem alle Hærens Officerer og mellem Højesterets Assessorer, hvem han vilde betro Hvervet i en saadan Appelinstans; det finder jeg ganske urigtigt. Disse Mænd beklæde deres Stillinger, henholdsvis som Generaler, Oberster og Dommere i Højesteret efter en kongelig Udnævnelse, og hvis de skulle gøre Tjeneste ved en Appelinstans i en militær Ret, saaledes som her er skitseret, skal det ikke være efter fornyet Valg, efter fornyet kongelig eller ministeriel Udnævnelse, saa skal det være paa en helt anden Maade. Vi kunne tage Anciennetetsprincippet og lægge det til Grund. Enten man vilde tage dem fra oven eller franeden efter Anciennetetslisten, vilde være mig ligegyldigt, naar blot det blev naturbestemt og ikke villiebestemt, maaske for at fremme et i Øjeblikket af de styrende ønsket Formaal. Lad os tænke os militære Forbrydelser ved specielle Lejligheder af noget større Omfang. Der vilde blive sammensat en saadan Appelret, Dommerne vilde blive udmeldte. Hvad vilde da ligge nærmere at tro, end at Krigsministeren fra sin Side udpegede de Generaler og Oberster, som han mente vilde være mest skrappe og skaanselsløse for at holde Disciplinen vedlige, og Justits-

ministeren udpegede to Højesteretsassessorer, der ogsaa kunde antages at have større Tilbøjelighed i den Retning end deres Kolleger. Jeg vilde anse det for en højst upassende Maade at sammensætte en Appelinstans paa. Naar det derimod blev saaledes, at det blev 2 eller 3 — 3 bliver det vel nok, naar vi holde os til denne Ramme — af de yngste Højesteretsassessorer og 2 af de ældste Generaler eller Oberster, saa vare de af Naturen eller Ancienneteten udkommanderede til denne Tjeneste. Det var noget, der hørte med til den Stilling, de indtog, og man vilde ikke paa Forhaand nære Mistanke om Partiskhed i nogen Retning:

I § 21 staar en Bemærkning om, at Arrestanten, naar han forlanger det, kan faa Lov til at konferere med sin Defensor om Appel. Det er en meget reaktionær Bestemmelse. Som allerede berørt bør Defensor udmeldes paa et meget tidligt Tidspunkt, og i alle Tilfælde maa det siges, at man er gammeldags i sine Anskuelser, naar man ikke tør være med til at give enhver Mand, der bliver belagt med Arrest, en Defensor ved sin Side. Naar man tager de Betryggelser, som her er tagne, og som i det hele kunne tages, for de personlige Kvalifikationer, en Defensor skal være i Besiddelse af, vil der vel heller ikke være nogen Betænkelighed ved at give en saadan Defensor Lejlighed til at konferere med Arrestanten, med sin Mandant, naar som helst han maatte have Lyst dertil, altsaa lade Adgangen til Arresten saa at sige være fri for ham. Men give vi nu kun Arrestanten en Lejlighed til at konferere med sin Defensor om Appel, hvis han forlanger det, gaa vi Arrestanten for nær. En Arrestant er jo ikke et Menneske som vi andre, han mangler det, som gør, at vore Personligheder i Virkeligheden kunne udfolde sig. Ja, jeg vil ikke tale for meget om de Personligheder, der udfolde sig. Der er nemlig mange Mennesker her i Landet, der leve under en stærk Tvang, og selv i de højeste Forsamlinger ser man, at Folk ikke handle efter, hvad de have Lyst til, men efter, hvad der skal ske. Mine Herrer ville have meget let ved at tænke sig, hvorledes en Arrestant føler sig; og hvorledes en Arrestant tænker. Naar en Arrestant skal træffe Valget, om han vil appellere eller ej, kunne vi ikke sætte ham i Klasse med et Menneske, der tænker frit og handler frit. Det skal paa-bydes i Loven, at naar Dom er afsagt over en Mand, der i Forvejen er belagt med personlig Arrest, skal han konferere